

AMERICKÁ SEN

Středa, 18 listopad 2015

Sním o domě s kamennou zídou vzadu, s bílým plotem do ulice, popínavými rážemi nad vchodem, o houpačce, kde má za ruku dráčet milující manžel a o velké zahradě, na které si budou hrát naše děti s milým a poslušným labradorem...

U toho labradora slevím, moje psice je věrná, jenom ne poslušná a zahrada by se velice rychle začala podobat tankodromu nebo by uprostřed vyrostla past na narušitele podobná zkratce do Austrálie. Tak popínavé ráže má, podařilo se mi umístit i kaktus. Z toho plyne, že jsem i ten barák, měl by moc místř kdo by to uklízel a okna umýval, já mám brajgl i ve svém jedna plus jedna velikosti vstupní haly takového baráku.

Děti bych brala věrná deseti, ale genetika je potvora, krásu ani inteligenci po mně rozhodně nezdědí a tatínkové to prostě nevytrhnou. Vzhledem ke galerii chlapů, se kterými jsem to snad i myslela vážně, by se narodilo ošklivé, mentálně zaostalé a emočně labilní stvoření se sklonem k psychickému vydírání a to přece nemám nikomu udělat, nejméně sama sobě. Jistou naději vidím ve vypjatých chlapech, tam už je alespoň možnost přeměny jak pokus o předání genetických informací dopadl, ale ti se zase nechtějí rozmnožovat mimo svůj domek s bílým plotem a navíc nikdy nelze přesvědčit, kolik toho dětičky podělily po mamince. Bližší zkoumání matčina genofondu j z pochopitelných důvodů minimálně riskantní podnik, pokud je vůbec realizovatelný. Troufám si tvrdit, že otcové by to těžko přijímali s nadšením, o spolupráci nemluví. Tím jsem ovšem poslala k ledu i děti. Milující manžel už terminus technicus vhodný spíše do science fiction. Alespoň já znám jenom jednoho a i ten občas připomíná sopku před výbuchem, sopku bouchnuvší a sopku pomalu, velice pomalu se uklidňující. To věrná v pravidelných, asi tak jednoměsíčních odstupech. Ale ani jeho jsem nikdy neviděla sedět na houpačce, zamilovaná těm a tím, že mluvit ruku své milované ženucky a rozplývat se nad rykotem dětí a psa. Moje je to ale se mu na houpačce dělá společnost. Moje. Takže přikněž zpátky na zemskou plochu. Ne nadarmo mezi mě absolutně nejoblíbenější filmové scény patří ta z Deníku Bridget Jones I, kdy hlavní hrdinka notně posílená alkoholem s cigaretou v ruce, při poslechu rádia vyžívá sentimentální doják a hlavou jí jde "hororová" vize, jak umře a kterak ji hlady sežerou její věrní vláčci. Mám se líp, máš vokouš labrador, i když i to je asi věc názoru
HAJKA